

1793

KURT VE

—
Polisiye
Gerilim
—

BEKÇİ

NIKLAS NATT OCH DAG

1793
Kurt ve Bekçi

1793

KURT VE BEKÇİ

Orijinal adı: 1793

© 2017 Niklas Natt och Dag

Yazan: Niklas Natt och Dag

İngilizceden çeviren: Solina Silahlı

Yayına hazırlayan: Mert Tanaydın

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Salomonsson Agency aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Mart 2020 / ISBN 978-605-09-7119-4

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

1793
Kurt ve Bekçi

Niklas Natt och Dag

Çeviren: Solina Silahlı

Hainlik hainliği doğurur, şiddet şiddeti.

– Thomas Thorild, 1793

I

Indebetou'nun Hayaleti

1793 Güzü

Başımıza büyük bir felaket geldi. Her biri diğerinden saçma binlerce söylenti işittik. Güvenilir bir bilgi edinmek imkânsız, ne de olsa seyyahların anlattıkları bile birbirini tutmuyor ve bahis konusu ettikleri her şey bana nedense şiirsel geliyor. Bahsettiklerine göre son derece vahşice bir suç işlenmiş, öyle ki ne düşünmem gerektiğini bile bilmiyorum.

– Carl Gustaf af Leopold, 1793

Mickel Cardell soğuk suda yüzüyor. Sağlam sağ eliyle Johan Hjelm'i yakasından kavırıyor: Hjelm dudaklarında kırmızı bir köpükle yanında kıpırdamadan uzanıyor. Kan ve tuzlu su Hjelm'in üniformasını kayganlaştırmış ve bir dalga kumaşın son parçasını da parmaklarının arasından çekip aldığıında Cardell çığlık atmak istiyor ama dudaklarından yalnızca hafif bir mırıltı dökülüyor. Hjelm hemen batıyor. Cardell başını suyun altına daldırıyor ve bir an bedeninin derinlere doğru yolculuğunu izliyor. Soğuşun ve duyguların etkisiyle tir tir titrerken orada bir şey daha gördüğünü düşünüyor, duyularının algılayabildiğinin tam sınırında bir şey. Denizcilerin doğranmış bedenleri, binlercesi birden, cehennemin kapılarına doğru ağır ağır süzülüyor. Kafasında ölen bir adamın kafatasından yapılma taç takan Ölüm Meleği kanatlarını üzerlerine kapıyor. Dalgaların girdabında çenesi alaycı kahkahalarla açılıp kapanıyor.

“Mickel! Bekçi Mickel! Lütfen uyan!”

Cardell telaşla sarsılıp uyandığında, artık olmayan sol kolunu bir sızının yokladığını hissetti. Kaybettiği uzvunun yerini tahtadan oyulmuş bir el almıştı. Kolundan geriye kalan kısım kayın ağacından tahtanın iç kısmındaki boşluğa yerleştirilmiş, deri kayışlarla dirseğe bağlanmıştı. Kayışlar etini kesiyordu. Bunu tahmin etmeli, uykuya dalmadan önce onları gevşetmeliydi.

Cardell isteksizce gözlerini açtı ve üzeri lekelerle dolu masanın geniş yüzeyine baktı. Başını kaldırmak istediğinde yanağı tahta yüzeye çarptı, ayağa kalkarken de yanlışlıkla peruğunu düşürdü. Küfürler eşliğinde alnını sildikten sonra peruğu ceketinin iç cebine sıkıştırdı. Şapkası yere yuvarlanıp tepesi içe gömüldü. Şapkayı düzelterip kafasına taktı.

Hatırlamaya başlıyordu. Hamburg Mahzeni'ndeydi ve sarhoş olana kadar şuarsuzca içmiş olmalıydı. Omzunun üzerinden şöyle bir baktığında diğerlerinin de aynı durumda olduğunu gördü. Mekân sahibinin, arka geçide atılmayacak kadar zengin olduğunu düşündüğü birkaç sarhoş sıralara ve masalara yayılmıştı; ertesi sabah evde onları bekleyenlerin serzenişlerini dinlemek üzere sallana sallana çekip gidene kadar da bu halde kalacaklardı. Ama Cardell'in bekleyeni yoktu. Sakat savaş gazisi yalnız yaşıyordu ve istediği kadar da vakti vardı.

“Mickel, hemen gelmen lazım! Fatburen’de bir ceset var!”

Onu uyandıranlar iki sokak çocuğuydu. Yüzleri tanıdık geliyordu ama isimlerini hatırlayamadı. Arkalarında, mekânın sahibi Dul Norström için çalışan iriyarı hancı Baggen dikiliyordu. Baggen sarhoştı ve yüzü kıpkırmızıydı, çocuklar ile işlenmiş cam bardak koleksiyonunun arasında durmuştu: Mahzenin gurur kaynağı olan koleksiyon mavi dolapta kilit altında tutulurdu hep.

Hükümlüler Skanstull’a ve ötesindeki darağacına götürülürken buraya, Hamburg Mahzeni’ne uğrarlar, Hamburg’un basamaklarında son içkilerini içerlerdi. Bardaklar onlardan dikkatlice geri alınır, isimleri ve o günün tarihi camın üzerine işlenir, sonra da koleksiyona eklenirdi.

Müdavimler bu bardaklardan ancak gözetim altında ve mahkûmun işlediği suça göre belirlenmiş ücreti ödedikleri takdirde içebilirlerdi. İyi para getirdiği söyleniyordu. Cardell bu işin mantığını hiç çözememişti.

Cardell gözlerini ovuştururken hâlâ sarhoş olduğunu fark etti. Konuştuğunda sesi de boğuk çıktı.

“Neler oluyor burada?”

Çocukların büyük olanı –bir kız– cevapladı. Oğlan tavşan dudaklıydı ve yüz hatlarından kızın kardeşi olduğu anlaşılıyordu. Oğlan Cardell’in nefesinin kokusunu alınca burnunu buruşturup ablasının arkasına gizlendi.

“Suyun içinde bir ceset var, hemen kıyıda.”

Sesi korku ile heyecan karışımı bir tonda çıkmıştı. Cardell’in alnındaki damarlar neredeyse patlayacaktı. Kalp atışlarının gürültüsü, toplamaya çalıştığı düşüncelerini adeta boğuyordu.

“Benimle ne ilgisi var?”

“Lütfen Mickel, başka kimse yok ve senin burada olduğunu biliyorduk.”

Cardell zonklamanın geçmesini boşuna ümit ederek şakaklarını ovuşturdu.

Södermalm'ın üstünde gökyüzü henüz aydınlanmaya başlamamıştı. Cardell sendeleyerek Hamburg'un basamaklarını inip dışarı çıktı ve su kenarında şahlanarak korku içinde Danto tarafına kaçan susuz kalmış ineğin hikâyesini isteksizce dinlerken boş sokakta çocukların peşinden yürüdü.

“İneğin burnu cesede dokununca ceset ters döndü.”

Göle yaklaşırken ayaklarının altındaki taşların yerini çamurlu bir yol aldı. Cardell'in işi onu uzun zamandır Fatburen kıyısının ötesine götürmemişti ama şimdi hiçbir şeyin değişmediğini görebiliyordu. Kıyının temizlenip iskeleyle rıhtım inşa edilmesine dair plandan uzun zamandır bir şey çıkmamıştı ama hem şehir hem devlet yıkılmanın eşiğine gelmişken buna çok da şaşmamak gerekirdi. Göl çevresindeki sağlam evler imalathaneye dönüştürelî çok olmuştu. Atölyeler çöplerini doğruca suya atıyordu, insan atığına ayrılan çitli bölümse taşmıştı ve çoğu kişi tarafından görmezden geliniyordu. Cardell, çizmesinin topuğu pisliğin içine batıp dengesini korumak için sağlam kolunu çırpamak zorunda kaldığında dudaklarından öfkesini dışa vuran rengârenk bir cümle döküldü.

“İneğiniz akrabasının artıklarıyla karşılaşınca korkmuştur. Kasaplar artıklarını göle atar. Beni kokuşmuş bir sığır parçası ya da domuz kaburgası yüzünden uyandırdınız.”

“Suyun içinde bir yüz gördük, insan yüzü.”

Dalgalar kıyıya çarptığında açık sarı köpükler çalkalandı. Çürümüş bir şey –koyu renkli bir kütle– birkaç metre ötede yüzüyordu. Cardell'in ilk aklına gelen bunun bir insan olmayacağıydı. Fazla küçüktü.

“Dediğim gibi, kasabın attığı artıklar. Bir hayvan ölüsü bu.”

Kız yanılmadığı konusunda ısrar etti. Oğlan da başını sallayarak katıldı. Cardell teslim olmuş gibi homurdandı.

“Ben sarhoşum, tamam mı? Körkütük sarhoşum. Zilzur-na. Biri size bekçiyi boşu boşuna nasıl Fatburen’in derinliklerine yollayıp sırlısklam ve öfkeden kudurmuş halde sudan çıkmasına sebep olduğunuzu ve sonrasında da neden ikinize de gününüzü gösterdiğini sorduğunda bunu unutmayın.”

Tek elli olmanın verdiği beceriksizlikle paltosunu çıkar-dı. Orada olduğunu unuttuğu peruk paltonun astarından çam-ura düştü. Olsun. Üç kuruşluk bir şeydi zaten, hem moda-sı da geçiyordu. Kılığı kıyafeti düzgün görünürse biri bir iki içki ısmarlamak ister belki diye düşünerek takıyordu. Car-dell gökyüzüne şöyle bir baktı. Tepede, uzaklarda bir dizi yıldız Årstafjärden’in üstünde parlıyordu. Bu güzelliğin bıraktığı etkiyi mühürlemek için gözlerini kapatıp göle adım attı, önce sağ ayağıyla.

Çamurlu zemin Cardell’in ağırlığını kaldıramadı. Dizine kadar çamura battı, göl suyunun çizmesinin kenarından içeri dolduğunu fark etti, istemsizce öne doğru düşerken bacağı da çekilince çizmesi çamura saplanıp kaldı. Sürünme ile köpek-leme yüzme arası bir çabayla çamurdan kurtulmaya çalıştı.

Su parmaklarının arasında yoğunlaşmıştı, Södermalm’da yaşayanların bile saklamaya değer görmeyeceği şeylerle do-luydu.

Sarhoşluğu karar verme yetisini bozmuştu. Gölün zemini-ni ayaklarının altında hissetmeyince içini bir panik kapladı. Bu su tahmin ettiğinden daha derindi, birden kendini üç yıl önce İsveç donanması geri çekilirken dehşet içinde dalgaların içinde kaybolduğu Svensksund’da buldu.

Ayağını suyun içinde savurunca hedefine iyice yaklaş-p cesedi kavradı. İlk anda haklı olduğunu düşündü. Bu şey in-san olamazdı. Terk edilmiş bir leşti, kasabın oğulları suya at-mıştı ve gazlar iç organlarını çürütüp içine yayılınca suyun

üstünde yüzerek buraya kadar gelmişti. Sonra yığın ters dönünce yüzünü ona gösterdi.

Hiç de çürümemişti, hatta boş göz yuvaları Cardell'e bakıyordu. Patlamış dudaklarının arkasında diş yoktu. Saçları parlıyordu; gece ve göl saçların rengini karartmak için ellerinden geleni yapıyordu ama görünen hiç şüphesiz sarı saç yığınıydı. Cardell aniden nefes alınca ağzı suyla doldu ve öksürdü.

Öksürüğü geçtiğinde cesedin yanında hareketsizce durarak tahrip olmuş yüz hatlarını inceledi. Kıyıdaki çocukların sesi çıkmıyordu. Dönüşünü sessizlik içinde beklediler. Cardell cesedi kavrayıp suyun içinde çevirdi ve karaya dönmek için çıplak ayağını suyun içinde çırptı.

Çamurlu kıyıya vardığında çok daha fazla çaba harcaması gerekti, su ağırlıklarını taşımıyordu artık. Cardell sırtüstü yattı ve bacaklarıyla sürünmeye başladı, cesedi de üzerindeki hırpani kıyafetten çekiştiriyordu. Çocuklar ona yardım etmedi. Onun yerine geri çekilip burunlarını tıkadılar. Cardell boğazındaki pis göl suyunu temizleyip çamurun üstüne tükürdü.

“Slussen'e koşun ve bir ceset bulduğumuzu söyleyin.”

Yerlerinden kıınıldamayan çocuklar Cardell'in bulunduğu şeye uzaktan bakmaya çalışıyordu. Cardell üzerlerine bir avuç çamur fırlatınca ancak yola koyulabildiler.

“Çabuk bekçi kulübesine gidin ve lanet olası bekçilerden birini buraya getirin!”

Çocukların minik ayaklarının sesi duyulmaz olduğunda Cardell bir yana eğilip kustu. Sessizlik her yanı sarmıştı ve Cardell soğuk bir dokunuşun kendisini sıkıca sarıp ciğerlerindeki havayı emdiğini, nefes almasını engellediğini hissetti. Kalbi hızlı hızlı atıp boğazındaki damarlar zonklarken içini felç edici bir korku sardı. Şimdi ne olacağını çok iyi biliyordu. Artık orada olmayan kolunun, etrafını saran karanlıkta

sertleştiğini hissetti, ta ki vücudunun her parçası kolun tekrar orada olduğunu söyleyene kadar ve o an dünyayı altüst eden şiddetli bir acı hissetti, sanki dişleri demirden bir çene etini, kemiğini ve kıkırdağını ısırmıştı.

Cardell panik içinde deri kayışları kopardı ve tahta kolun çamura düşmesine izin verdi. Sağ eliyle kesik kolunu tutup yaralı etine masaj yaparak duyularını kolun artık orada olduğuna, yaranın da çoktan kapandığına inandırmaya çalıştı.

O duygu bir dakikadan uzun sürmedi. Nefesi geri döndü, başta sığ, sonra sakin, ağır ağır nefes alıp vermeye başladı. Korkusu dağıldı ve dünya yine bildik haline döndü. Bu ani panik ataklar son üç yıldır, bir kolu ve bir arkadaşı eksilmiş olarak savaştan döndüğünden beri devam ediyordu. Ama artık üzerinden uzun zaman geçmişti. O kâbusları bir kenarda tutmanın yolunu bulduğunu sanıyordu. Sert içki ve bar daşları. Cardell kendini yatıştırarak bir şey arandı ama kendisi ve cesetten başka bir şey yoktu. Kesik kolunu sımsıkı tutarak yan yan yürüdü.

Önündeki masada, üzerine ızgarayı andıran çizgiler çizilmiş bir kâğıt parçası duruyordu. Cecil Winge cep saatini önüne koyup zincirinden çıkardı ve titreşen mumu kendine yaklaştırdı. Tornavidaları pense ve cımbızların yanında duruyordu. Elini aleve doğru uzattı. Belirgin bir titreme yoktu.

Titizlikle çalışmaya başladı. Saati açıp kolları yerinde tutan sürgüyü gevşetti, onları kadrandan çıkardı ve her birini kâğıdın üzerindeki kendi karesine yerleştirdi. Saatin ön yüzünü kaldırdı ve artık hiç direnmeden yerinden çıkartılabilen iç mekanizma görünebiliyordu. Yavaşça her bir çarkı teker teker çıkartıp mekanizmayı açtı ve her parçayı mürekkeple çizilmiş kendi alanına koydu. Kafesinden kurtulan düz saat yayı esneyip uzun bir spirale dönüştü. Altında dişli çark takımı, sonra da aks vardı. Dikiş iğnesinden biraz büyük olan aletler küçük vidaları yuvalarından söküyordu.

Artık saatsiz kalmış Winge zamanın geçişini yalnızca kilisenin çan sesinden takip ediyordu. Ladugårdslandet'in karşı tarafında Hedvig Eleonora Kilisesi'nin kocaman çanları çalıyordu. Deniz tarafından, tepedeki Katarina Kilisesi'ndeki çan kulesinin biraz daha belirsiz sesi geliyordu. Saatler çabuk geçiyordu.

Saatini tamamen söktükten sonra her adımı tersine bir düzenle tekrar etti. Parçalar yerine oturdukça saat de yeniden şekil buluyordu. Winge'nin ince parmaklarına kramp girdiğin-

den kaslarıyla tendonlarının düzelmesi için sürekli ara vermek zorunda kaldı. Ellerini açıp kapattı, birbirlerine sürttü, eklem yerlerini dizlerinin üstünde gerdi. Rahatsız çalışma pozisyonu onu olumsuz etkilemeye başlamıştı ve kalçasındaki artık çok daha sık hissettiği ağrı beline kadar yayılıyor, oturduğu yerde sürekli pozisyon değiştirmesine sebep oluyordu.

Saatin kollarını tekrar yerleştirdiğinde küçük anahtarı kilide taktı, çevirirken içindeki yayın direncini hissetti. Bıraktığı anda o tanıdık tik sesini duydu ve yazdan beri yüzüncü defa aynı şeyi düşündü: Dünya böyle işlemeli; rasyonel ve anlaşılır; her parça kendi yerine oturmalı ve yörüngesi tamamen belirlenmeli.

İyilik ve rahatlık hissi geçiciydi. Dikkatini dağıtan şey bitince o his de çabucak kayboldu ve zamanın birkaç dakikalığına durduğu dünya bir kez daha etrafında şekillenmeye başladı. Düşünceler zihninde gezinip duruyordu. Parmagını bileğine koydu ve üzerinde yapan kişinin adını taşıyan –Beurling, Stockholm– saatin en küçük kolu saniyeleri sayarken kendisi de kalp atışlarını saymaya başladı. Dakikada yüz kırk atış. Aletleri bırakıp aynı işleme baştan başlamaya hazırlanırken yemeğin kokusu burnuna geldi ve hizmetçinin kapıyı tıklatıp onu masaya davet eden sesini işitti.

Mavi desenli bir çorba kâsesi önlerine kondu. İp ustası olan ev sahibi Olof Roselius başını eğip kısa bir dua ettikten sonra yemeğin kapağını açmak için uzandı. Kâsenin tutacağına dokunup elini yakınca küfretmemek için kendini tuttu, acısını hafifletmek için parmaklarını salladı.

Ev sahibinin sağında oturan Cecil Winge, mum ışığının gölgeleriyle süslenmiş masanın yüzeyindeki damarlara bakıyormuş gibi yaparken hizmetçi elinde bir kurulama beziyle adamın yardımına koştu. Şalgamın ve haşlanmış etin kokusu, ip ustasının kaşlarındaki çizgileri yumuşattı. Yetmiş yıl-

lık ömrü saçlarıyla sakalının rengini açmış, sandalyesinde onu kambur bırakmıştı. Roselius, Hedvig Eleonora'daki düşkünler evinin işletmeciliğini yıllar boyunca üstlenen ve bir zamanlar Kont Spens'in Ladugårdslandet eteklerindeki yazlık evini satın almaya yetecek miktardaki servetini cömertçe paylaşan dürüst bir adam olarak tanınıyordu. Yaşlılık dönemi kuzeydeki imalathaneye yaptığı şanssız yatırımlarla, Hazine'de üst düzey memur olan komşusu Ekman'la birlikte girdiği yatırımlarla kararmıştı. Winge, Roselius'un kötü muamele gördüğünü ve on yıllarca yaptığı hayır işlerinin karşılığının verilmediğini hissettiğini biliyordu. Şimdi acı, sırça fanus misali evin üzerine çökmüştü.

Winge bir kiracı olarak şanssız dönemlere tanıklık ettiğini düşünmeden edemiyordu. Bu gece Roselius normalden daha kederli görünüyordu ve her lokmasının ardından iç geçiriyordu. Hafifçe öksürüp sessizliği bozduğunda tabağının dibinde yalnızca birkaç kaşık yemek kalmıştı.

“Karşılığında hakaretten başka bir şey görmeyince gençlere tavsiyede bulunmak gerçekten de çok zor. Yine de senin için en iyisini diliyorum Cecil. Lütfen beni dinleme nezaketini göster.”

Roselius derin bir nefes çektikten sonra söylemesi gerekenleri söyledi.

“Yaptığın şey hiç normal değil. Bir koca karısının yanında olmalıdır. İyi günde kötü günde onun yanında olacağına yemin etmedin mi? Şimdi git onun yanına.”

Winge'nin yüzü bir anda kızardı. Roselius'un bu kadar çabuk tepki vermesi onu şaşırtmıştı. Sağduyusunu kaybedip öfkenin galip gelmesine izin vermek mantıklı bir adama uygun bir davranış değildi. Derin bir nefes aldı, kalp atışlarını kulaklarında hissetti ve duygularını kontrol etmeye odaklandı. Bu arada hiçbir şey söylenmedi. Winge, Roselius'u arkadaşlarından üstün kılan kurnazlığının yıllar içinde körel-

mediğini biliyordu. Ev sahibinin aklından geçenleri neredeyse okuyordu. Aralarındaki gerginlik büyüyordu ve süregiden sessizliğin altında gizleniyordu. Roselius iç geçirdi, arkasına yaslandı ve uzlaşmacı bir tavırla ellerini uzattı.

“Seninle defalarca yemeğimizi paylaştık. Sen eğitilmiş bir adamsın, zekisin. Acımasız ya da alçak bir adam olmadığını biliyorum. Hatta tam tersi. Ama yeni fikirler gözünü kör etti senin Cecil. Her şeyin akıl gücüyle çözüleceğine inanıyorsun, özellikle de kendi akıl gücünle. Ama yanıyorsun. Duygular böyle zincire vurulmaya izin vermezler. Her ikinizin iyiliği için karına dön ve ona karşı bir suç işlediysen af dile.”

“Ben onun iyiliği için yaptım bunu. Enine boyuna düşündüm.”

“Cecil, başarmaya çalıştığın her neyse sonuç tam tersi oldu.”

Winge ellerinin titremesini engelleyemeyince sıkıntısını gizlemek için kaşığını bıraktı. Öfkesinden sesi boğuk bir fısıltıdan daha yüksek çıkmadı.

“İşe yaraması gerekiyordu.”

Cevabı, dik kafalı bir çocuğun bahanesinden farklı gelmişti, kendisine bile. Roselius cevap verdiğinde sesi öncekinden daha nazikti.

“Bugün onu gördüm Cecil. Karını gördüm. Katthavet’in yanındaki balıkçıda. Hamile. Karnı gizlenemeyecek kadar büyümüş.”

Winge oturduğu yerde irkilerek ilk kez doğrudan Roselius’un yüzüne baktı.

“Yalnız mıydı?”

Roselius başını salladı ve elini Winge’nin koluna koymak için uzandı ama Winge geri çekildi. İçgüdüsel tepkisi kendisini bile şaşırtmıştı.

Winge kontrolünü yeniden kazanabilmek için gözlerini kapattı ve bir an için kendini içinde taşıdığı kütüphanede buldu,

kitaplar düzenli bir sırayla dizilmiş, her yer sessizliğe gömülmüştü. Winge, Ovidius'tan bir cilt seçti ve birkaç satırını ezbere okudu: *Omnia mutantur, nihil in herit*. Her şey değişir ama hiçbir şey gerçekten yok olmaz. Aradığı huzuru orada buldu.

Gözlerini tekrar açtığı anda bakışları dışarıya herhangi bir duygu yansıtmadı. Biraz çaba harcayarak titreyen ellerini kontrol altına aldı ve kaşığını dikkatlice olması gereken yere koydu, sandalyesini geriye iterek sofradan kalktı.

“Hem çorba hem de beni düşündüğün için teşekkür ederim ama bundan böyle akşam yemeklerini odamda yiyeceğim.”

Roselius'un sesi onun peşinden dışarıya taşıdı.

“Aklın bir şey söylerken gerçek başka türlüyse düşünce hatalı demektir. Klasik eğitim almış biri olarak bunu nasıl göremezsin?”

Winge'nin cevabı yoktu ama aralarında büyüyen mesafe onu duymamış gibi yapmasına imkân verdi.

Cecil Winge sarsak adımlarla koridordan geçti, yazın ip ustasından kiraladığı odasına çıktı. Çok çabuk nefesi kesilince nefesini düzenlemek için durup kapıya yaslandı.

Penceresinden baktığında bahçe sakin görünüyordu. Güneş batmıştı. Kıyıya inen bayırda geniş bir meyve bahçesi vardı. Ağaçların arkasında, küçük adacığın üzerindeki tersaneden yansıyan ışıkları gördü. Denizciler kendileriyle gece arasına duvar ve çatı koyma umuduyla işlerini bitirmeye çalışıyorlardı. Uzaklarda Katarina Kilisesi'nin kulesi görünüyordu, akşam rüzgârı hafif hafif esiyordu.

Şehir sanki her gün derin bir nefes alıyor, havayı her sabah denizden çekip aynı akşam bütün rüzgâr fırladıklarını tekrar kıyıya doğru itiyordu. Yakınlardaki eski değirmen, kanatlarını saran iplere karşı çıkarcasına gürlüyordu. Daha iç taraflarda değirmenin kardeşlerinden biri aynı dilde cevap veriyordu.

Fotoğraf: Gabriel Löfgren

1979 doğumlu Niklas Natt och Dag İsveç'in en köklü aristokrat ailelerinden birine mensuptur. Aile ismi "Gece ve Gündüz" anlamına gelir. İlk romanı *1793: Kurt ve Bekçi*'nin yayın hakları 35 ülkeye satıldı. Roman 2017 yılında İsveç Polisiye Yazarları Akademisi'nin en iyi ilk roman ödülü ile 2018'te Yılın Kitabı Ödülü'ne layık görüldü. Yazar, eşi ve çocuklarıyla birlikte Stockholm'de yaşıyor.

Hainlik hainliği doğurur, şiddet şiddeti...

Yıl 1793. İsveç kralı kısa süre önce suikasta kurban gitmiştir. Kraliyet Fransız Devrimi'nin dalgalarının topluma ulaşmasından korkarken Stockholm dedikodu ve entrikalarla içten içe kaynar.

Bu kaos içinde, bekçi Jean-Michael Cardell çamurlu Fatburen Gölü'nde bir ceset bulur. İki kolu ve iki bacağı kesilmiş ceset tanınmaz haldedir. İnce hastalığın son safhalarındaki polis dedektifi Cecil Winge ile bekçi Cardell bu vahşi cinayeti çözmeye koyulurlar. Araştırmaları ilerledikçe toplumun her sınıfına yayılmış, karanlık sırlar ve sınırsız kötülükten oluşan bir ağın içinde bulurlar kendilerini.

Umberto Eco'nun *Gülün Adı* romanının açtığı yolda ilerleyen Niklas Natt och Dag, edebiyatla gerilimi buluşturan bir şaheser yaratıyor. Zengin tarihi detaylarla 18. yüzyıl Stockholm'ünün inandırıcı bir portresini çizen roman, müthiş bir okuma tecrübesi vaat ediyor.

Çeviren: Solina Silahlı

Tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 39

Özellikler

ISBN 978-605-09-7119-4

9 786050 971194

Doğan
Kitap